

Ένα κινέζικο παραμύθι,

που έχει ως θέμα την αξία της αποδοχής και της αξιοποίησης των ατελειών μας

Παρουσίαση:

Οι μαθήτριες του Δ1, Μαρίλια Μάλκου, Αλεξάνδρα Μάλκου και Εβίτα Κυριάζου

Ακροατές του παραμυθιού και δημιουργοί καλλιτεχνικής αφίσας:

Οι μαθητές του Β1 και του Β2

Όλοι ίδιοι, όλοι διαφορετικοί

Ένας κινέζικος μύθος μας υπενθυμίζει ότι κανείς δεν είναι τέλειος, όλοι έχουμε αδυναμίες αλλά και δυνατότητες, αρκεί να τις εκμεταλλευτούμε σωστά.

Το ραγισμένο δοχείο

Μια ιστορία του Χόρχε Μπουκάι

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένας υπηρέτης που δούλευε σ' ένα πλούσιο σπίτι. Μία από τις καθημερινές του υποχρεώσεις ήταν να φέρνει νερό από την πηγή.

Για να το κάνει αυτό, είχε δύο δοχεία κρεμασμένα στις άκρες ενός χοντρού ξύλου, που το έβαζε στους ώμους του. Το ένα από τα δύο δοχεία είχε ένα ράγισμα και, μέχρι ο υπηρέτης να φτάσει στο σπίτι, η μισή ποσότητα του νερού χυνόταν κατά τη διαδρομή.

Το άλλο όμως ήταν ακέραιο, κι έτσι κατάφερνε να μεταφέρει πάντα όλο το νερό χωρίς να το χύνει

Αυτό γινόταν καθημερινά για δύο ολόκληρα χρόνια. Έτσι ο υπηρέτης μετέφερε μόνο ενάμισι δοχείο νερού στο σπίτι. Το ακέραιο δοχείο ήταν πολύ περήφανο για την επιτυχία του, καθώς έφερνε σε πέρας την αποστολή του.

Το ραγισμένο δοχείο όμως ντρεπόταν για την ατέλειά του και ήταν πολύ λυπημένο που μπορούσε να φέρνει σε πέρας μόνο το μισό του έργο. Μια μέρα πολύ πικραμένο για την αποτυχία του, το ραγισμένο δοχείο είπε στον υπηρέτη την ώρα που βρισκόταν δίπλα στο ποτάμι:

«Ντρέπομαι για τον εαυτό μου και θέλω να σου ζητήσω συγγνώμη».
«Γιατί;» ρώτησε ο υπηρέτης. «Για ποιο πράγμα ντρέπεσαι;»
«Αυτά τα δύο χρόνια κατάφερα να μεταφέρω μόνο το μισό από το φορτίο μου, γιατί το ράγισμα στο πλευρό μου κάνει το νερό να αδειάζει κατά τη διάρκεια της διαδρομής μέχρι το σπίτι του αφεντικού.

Εξαιτίας της ατέλειάς μου αυτής, αναγκάζεσαι να κάνεις όλο αυτό τον κόπο χωρίς να ανταμείβεσαι όσο θα 'πρεπε για τις προσπάθειές σου», είπε το δοχείο.

Ο νεροκουβαλητής λυπήθηκε για το γέρικο, ραγισμένο δοχείο και με συμπόνια του είπε: «Την ώρα που θα γυρίζουμε στο σπίτι, θέλω να προσέξεις τα όμορφα λουλούδια κατά μήκος του μονοπατιού».

Πραγματικά, καθώς ανέβαιναν τον λόγγο, τα γέρικο δοχείο παρατηρούσε τα αγριολούλουδα στη μια μεριά του μονοπατιού που τα ζέσταινε ο ήλιος κι αυτό του έδωσε λίγη χαρά.

Στο τέλος της διαδρομής, όμως, ένιωσε πάλι άσχημα γιατί το μισό νερό είχε χυθεί, και για άλλη μια φορά ζήτησε συγνώμη από τον υπηρέτη. Τότε αυτός του είπε:

Χρησιμοποιείτε το κλ...

«Πρόσεξες ότι υπάρχουν λουλούδια μόνο στη μία μεριά του μονοπατιού και όχι στην άλλη; Αυτό συνέβη γιατί ήξερα πάντα την ατέλειά σου και φρόντισα να την αξιοποιήσω.

Φύτεψα σπόρους λουλουδιών προς τη δική σου μεριά του μονοπατιού και κάθε μέρα επιστρέφοντας από το ποτάμι τα πότιζες χωρίς να το ξέρεις.

Για δύο χρόνια λοιπόν, μάζευα αυτά τα όμορφα λουλούδια και στόλιζα το σπίτι του αφεντικού μας. Αν δεν είχες αυτό το ελάττωμα, το σπίτι δεν θα ήταν στολισμένο με τόση χάρη».

Μια ιστοριούλα του Χόρχε Μπουκάι

**Φίλοι μας, μην ξεχνάτε να σταματάτε
στην άκρη του δρόμου και να απολαμβάνετε το
άρωμα των λουλουδιών που φυτρώνουν στη μεριά σας.
Αν ο καθένας μας μετέτρεπε
τις ατέλειες του διπλανού του σε κάτι χρήσιμο
και όμορφο, σίγουρα ο κόσμος μας θα ήταν καλύτερος...**

Δραστηριότητες

1. Τι σκέφτηκε ο υπηρέτης για το σπασμένο δοχείο; Πώς τον χαρακτηρίζετε;
2. Ζωγραφίστε το μονοπάτι με τα λουλούδια που περιγράφει η ιστορία.

